

Unga magistrar på nytt galleri

FABRIKEN LDKP, LIDKÖPING

■ En ny utställningslokal har öppnats i Lidköping, ett komplement till Rörstrands museum och galleriet på Rörstrands museum. Galleriet heter Fabriken LDKP och är, som man själv uttrycker det, »ett keramiskt centrum för nutida design och produktion«.

Den offentliga delen av verksamheten inleddes på ett mycket bra sätt. I en av de överblivna industri-lokalerna har man hittat en för utställningsändamål utmärkt lokal. Till skillnad från vad som är fallet med museet har man inte designat bort lokalens karaktär, utan bara fräschat upp och låtit lokalens grundkänsla vara kvar.

Premiärutställningen visade examensarbeten i keramik och glas av magisterstudenter från Konstfack i Stockholm och HDK i Göteborg, en lägesbeskrivning och en glimt av attityder och estetiska tankefigurer hos några av framtidens formgivare. Det blev en riktigt bra utställning, spännande, rolig och tänkvärd med verk med den självmedvetna kaxighet som ska till för att förändra tankemönster och få designen att lämna de djupaste hjulspåren.

Det mest traditionella bidraget var Summin Kims väggkavel. Hon

hade skapat vackra och lågmälda mönster som bygger på intryck av vatten och vattenrörelse. Det blev både tredimensionellt och nyansrikt i färgskimmer och skulle säkert fungera lugnande och harmoniserande i offentliga miljöer.

Manolito Quiros visade genomskinliga provrörspåsar fyllda med provrör i glas. Verket väcker många tankar. Jag såg det som skulpturer, sjukhusvardagen införd i konstens värld, och det i den märkliga process som gör att sjukhusföremålen fick en helt annan innebörd.

Jimmy Stambrant visade ett par skulpturer. I den ena kombinerades en oregelbunden och mer expressiv form med mer geometriska mönster. Den andra är en märklig grön form, där en spegel blivit en scen på vilken några guldfärgade robotar satt sig, i sin surrealism ett slags hybrid av stilgrepp och tankar.

Wookjae Maeng presenterade skulpturer med förhållandet mänskliga, djur och natur som tema. Vad är egentligen naturligt i naturen i en tid då vi människor lägger våra intressen som en ordnande (och förstörande) hinna över allt? Hennes blandning av älg och planterad skog är drabbande.

Eva Szentivanyi och Malin Lind-

gren visade flera roliga koncept, bland annat en stiliserad klockform i keramik, klockans antites, frysta ögonblick av känslor. De hade också gjort några molnformer, som var placerade på en hylla. Några var skulpturer och andra salt- och pepparströare. Ett hål (som i detta fall kostar 50 kronor) skilde konsten från konsthantverket, och det var en viktig markering att det är bruksföremålet som är dyrast.

Christian Maldonado hade gjort utställningens mest karismatiska verk, helt i svart: en kudde i glas på en märklig bädd av ett läderliknande material.

En fantastisk skulpturinstallation av Johanna Gunter var full av tanke- och känslomässiga ingångar. På en scen stod två långsamt roterande skulpturer med var sin skiva med anekdotiskt innehåll, på den ena ett stilleben med finger och nagellack, som blir en fäfänglighetsymbol, där flärden blir blod.

Mina favoriter på utställningen var Charlotta Eidenskogs miljömoucher av lera, glasyr och sprayfärg. Hennes små oformliga objekt har verkligen kraften att göra något med våra ängsligt fyrkantiga rum. Design, konst eller konsthantverk av det slaget behöver vi.

FOTOGRAF: MARIA SAHLANDER